

O quam felicis huc ominis exiliaris!
Diligit hanc artem rex hac et in arte peritum.
fol. 4^a. 95 Quisquis habet, dare quit, [qui non habet hic dare,
dic, quid?]
Si non cottidie, tamen assidue dabit ille.
Numquam sollicitus victus fueris vel amictus.
Cum douantur ei pulchri celeresque caballi,
Nobis præstantur, cursu quo more probentur,
100 Qui celer et facilis est nec gyrando rebellis.
Est cui maxime tunc opus, illi donat et illum.
Propter et annonam numquam nummum dabis unum;
Nam sine mensura dabitur tibi, dum cupis, illa.
Ad mensam comites superexaltans locupletes,
105 Dum convivatur nobiscum fando jocatur.
Appositum quicquid melioris erit sibi, mittit,
Id faciens nobis, plus quam mercedis, honoris.
Si libeat cum me te fidum fœdus inire,
Dando fidem nostras jungamus fœdere dextras,
110 Separet ut nil nos dumtaxat amara nisi mors.
Simus ubicumque, res alterutrius uterque
Sic agat ut proprias, melius siquid queat illas.

Exul, tum demum fidens sibi, dixit ad illum:
Sat mihi, domne, tuum declaras velle benignum,
115 Consiliumque tuum non aestimo transgrediendum;
Namque meas causas, ut sunt, tu coniciebas.
Hinc pactum fidei placet inter nos stabiliri.
Dando sibi dextras ibi fiunt moxque sodales,
fol. 4^b.
120 Oscula statuuntur amici,
Alterutris dominis famulantes cordibus unis.

vor 95 scheint ein vers oben abgeschnitten.

116 bei conjiciebas am rand hinzugeschrieben: rat.